

IN MEMORIAM

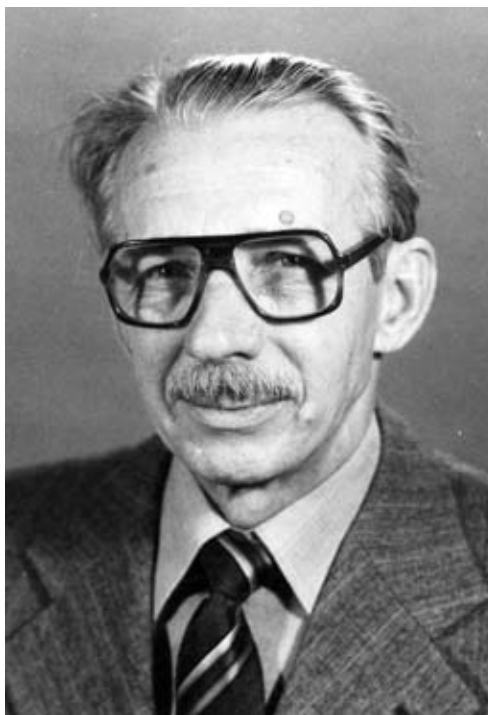
JOŽE PLANINC 1924–2008

Prvega avgusta smo se na ljubljanskih Žalah poslovili od našega dolgoletnega člana društva Jožeta Planinca.

Rodil se je 9. decembra 1924 v Črnomlju. Po končanem osnovnem šolanju je obiskoval letalsko šolo v Kruševcu v Srbiji in se ob začetku druge svetovne vojne vrnil domov v Črnomelj ter se izučil za mizarja. Septembra 1943, po kapitulaciji Italije, je odšel v partizane; najprej je bil v Belokranjskem odredu, nato v Kočevskem partizanskem odredu, pa v 9. in kasneje v 16. slovenski narodnoosvobodilni brigadi. Po uspešno opravljenem tečaju je bil radiotelegrafist v Bazi 20, kjer je dočakal osvoboditev.

Po vojni je začel študij elektrotehnike, po demobilizaciji pa se je zaposlil na Inštitutu za elektrozeve – IEV. Študij elektrotehnike je zavzeto nadaljeval, vendar mu zaradi družinskih in službenih obveznosti ni uspelo diplomirati. V tistih letih je intenzivno sodeloval pri nastajanju tovarne kondenzatorjev v Semiču. Tam se je spoznal tudi z vakuumsko tehnologijo impregniranja kondenzatorjev, pa tudi s konstruiranjem vakuumskih elementov in naprav, ki jih je razvijal za tovarno.

Ko je Inštitut za elektroniko in vakuumsko tehniko (IEVT) prevzel zastopstvo in servis za nemškega proizvajalca vakuumske opreme Leybold-Heraeus, je iskal tudi primerne vakuumske strokovnjake za to delo. Brez dvoma je bila izbira Jožeta Planinca idealna: dobro je poznal vakuumsko tehniko in obvladal nemščino, ki se jo je naučil v rani mladosti pri sosedovih, utrdil pa jo je na 6-mesečni praksi leta 1955 ali 1956 pri nekem podjetju v Brillonu v Nemčiji. Z največjim užitkom je "seciral" pokvarjene vakuumске črpalke, ki so po njegovem posegu delovale kot nove. Diagnozo napak pri črpalkah je navadno podal že kar s poslušanjem njihovega delovanja. Večkrat mi je pripovedoval zanimive zgodbe s servisnih potovanj po Jugoslaviji. Tako je bil nekoč poklican v neko novo tovarno, ker popolnoma nove rotacijske črpalke niso in niso mogli spraviti v normalen tek; vsakič po zagonu so pregorele varovalke. Jože je takoj ugotovil, da je nekaj narobe z izpuhom črpalke, ki je bil z dolgo kovinsko cevjo napeljan v

neki drug prostor tovarne. Ko je odkril konec te izpušne cevi, je videl, da je v ustje cevi zabit lesen zamašek. Delavec v tistem oddelku mu je povedal, "da več tri dana puši iz cijevi" in jo je zato zabil. Še veliko zabavnih zgodb iz svojih potovanj mi je pripovedoval, ko sva skupaj bivala v istem laboratoriju. Povedal pa mi je tudi veliko strokovnih rešitev, ki jih je uporabil pri svojem delu. Svoje znanje je razdajal vsakemu, kar smo sodelavci zelo cenili in ga tudi zato še bolj spoštovali. Svojo "vakuumsko kariero" na IEVT-ju je končal z upokojitvijo v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, vendar je še vedno deloval na tem področju tudi po upokojitvi. Nikoli ni miroval: rad je mizaril, izdeloval je preproge in gobeline, v poznih letih pa je skrbel za bolno ženo.

Njegovo srce je obstalo 26. julija 2008 v 84. letu življenja.

Mnogi njegovi soborci iz vojnih let, sodelavci IEVT-ja ter člani slovenskega vakuumskega društva se ga bomo spoštljivo spominjali.

dr. Jože Gasperič